

— Нищо. Тя е стара и болнава.

— Почакай, забравих нещо! — извика Орфей и изтича пъргаво нагоре по стълбите. След малко той се върна с вързоп, в който имаше хляб, месо и плодове, хвърли го в лодката и подаде малка платняна кесийка. — Вземи това, то е за майка ти, — додаде Орфей. — Само няколко жълтици — да ѝ се намират в нужда.

Всичко това беше донесено и хвърлено толкова бързо и с такава сърдечна чистота, че Кир не можа да продума нито думица. Само гледаше затрогнат. И когато той дигна лопатите за да ги удари в гладката, спокойна вода, Орфей пак се наклони към него.

— Горе има цели товари с храна и още много жълтици, — обади Орфей не с тон на хвалба, а с чувство на другарско доверие. — Но защо ми са? Ако тръгнем нататък, — и Орфей смигна хитро, — ще потърбват.

Кир кимна с глава, удари лопатите по водата и лодката бързо се отдалечи навътре.

На другия ден сутринта в малкия дворец пристигна Лира. Тя пристигна с голяма, скъпа кола, запрегната с четири бели коне, гъвкави и стройни като лебеди. Дрехата ѝ беше толкова хубава и рядка, че Орфей хлъцна от учудване като я видя. Тя разбра това и пръхна от радост. Значи не напразно са отишли толкоз грижи! Тя се зарадва и поради това, че като никога, Орфей беше весел и разговорлив. „Примирил се е вече и е решил да остане тук“, помисли си Лира. „И защо ли му е да ходи в ония диви и пусти планини!“ ...

— Виж колко е хубаво навън! — посочи Лира. — Посвири ми нещо за чудната природа, за прекрасната пролет, нещо за младостта и за цветята